

sygn. akt: I C 1639/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

16 kwietnia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Kwidzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Robert Węgrzyn

Protokolant: stażysta Katarzyna Rydel

po rozpoznaniu 16 kwietnia 2019 r. w Kwidzynie

na rozprawie

sprawy z powództwa A. K.

przeciwko (...) SA w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) SA w W. na rzecz powódki A. K. 3 772,62 zł (trzy tysiące siedemset siedemdziesiąt dwa złote 62/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 15.03.2017r. do dnia zapłaty;
2. w pozostałym zakresie powództwo oddala;
3. zasądza od pozwanego na rzecz powódki 1212 zł (tysiąc dwieście dwanaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu,
4. nakazuje ściągnąć z roszczenia zasądzonego w pkt 1 na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Kwidzynie 483,35 zł (czteryście osiemdziesiąt trzy złote 35/100) tytułem kosztów sądowych,
5. nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Kwidzynie 640,71 zł (sześćset czterdzieści złotych 71/100) tytułem kosztów sądowych.

SSR Robert Węgrzyn

sygn. akt I C 1639/17

UZASADNIENIE

Powódka A. K. domagała się zasądzenia od pozwanego (...) SA w W. 3.600 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 15.03.2017r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu wg norm przepisanych. Powódka wskazała, że pozwany nie wypłacił pełnego odszkodowanie w związku ze szkodą w pojeździe. Wierzytelność tę powódka nabyła od poszkodowanych.

(pozew k. 2-4 akt)

Pozwany - wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu wg norm przepisanych. Pozwany wskazał, że wypłacił odszkodowanie w wysokości równej powstałej szkodzie.

(odpowiedź na pozew k. 40 - 41 akt)

Zgodnie z art. 328 § 2 k.p.c. sąd nie ma obowiązku w uzasadnieniu przedstawiać żądań i stanowisk stron. Stąd też wyżej jedynie w zarysie określono te stanowiska i żądania.

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwany (...) SA w W. ponosi odpowiedzialność jako ubezpieczyciel za skutki zdarzenia jakie miało miejsce 15.02.2017r., w wyniku którego uległ uszkodzeniu należący do D. H. i A. H. samochód marki A. nr rej. (...), który w chwili zdarzenia był samochodem ponad 10-cio letnim.

(bezsporne)

Pozwany wypłacił z tytułu powstałej szkody łącznie 11.800 zł tytułem odszkodowania.

(bezsporne)

Koszt przywrócenia stanu technicznego i walorów estetycznych ww. samochodu do stanu sprzed zdarzenia wynosi 16.272,62 zł. Wartość samochodu wg stanu sprzed powstania szkody wynosiła 23.600 zł.

(dowód: opinie biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego W. Z. k. 68-101 i 118-146 akt)

Pozwany odmówił wypłaty odszkodowania ponad ww. wypłaconą kwotę.

(bezsporne)

Powódka A. K. nabyła za od poszkodowanych za 700 zł. wierzytelność wynikająca z powstania ww. szkody.

(bezsporne – umowa k. 184-185 akt)

Przed szkodą z 15.02.2017r. ww. samochód był już wcześniej uszkodzony.

(dowód: opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego W. Z. k. 118-146 akt, płyta CD k. 109 akt)

Sąd zważył, co następuje:

Cześć okoliczności faktycznych w niniejszej była bezsporna. Pozwany nie kwestionował faktu wystąpienia szkody ani też swojej za nią odpowiedzialności. Pozwany nie kwestionował też nabycia przez powódkę wierzytelności wynikającej z obowiązku naprawienia szkody i ceny nabycia.

Odpowiedzialność pozwanego wynika z art. 34 ust. 1 ustawy z 22.05.2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (j.t. Dz.U. z 2018r.,poz. 473 ze zm.). Zgodnie z treścią cytowanego przepisu: z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest m. in. uszkodzenie mienia. Pozwany przyznał, że winę za kolizję ponosi kierujący samochodem ubezpieczonym u niego od odpowiedzialności cywilnej.

Okolicznością sporną była natomiast wysokość szkody. Wobec tego, że ustalenie tej okoliczności wymagało wiadomości specjalnych (art. 278 k.p.c.) sąd dopuścił na tę okoliczność dowód z opinii biegłego, który miał ustalić wysokość kosztów przywrócenia samochodu do stanu sprzed zdarzenia ze wskazaniem rodzaju użytych części, uzasadnieniem dokonanego wyboru przy uwzględnieniu cen obowiązujących na rynku lokalnym, a także wartość pojazdu wg stanu sprzed powstaniem szkody.

Na podstawie tych opinii sąd ustalił wartość pojazdu wg stanu sprzed powstaniem szkody na 23.600 zł, a koszt jego przywrócenia do stanu sprzed szkody na 16.272,62 zł. W takiej sytuacji w sprawie nie doszło do powstania tzw. szkody całkowitej. Samochód może zostać naprawiony, a koszt naprawy nie przewyższa jego wartości.

Mając na uwadze treść opinii biegłego, a także opinii uzupełniających Sąd uznał ją (je) za rzetelną w sposób logiczny, przekonywującą i zgodny z zasadami doświadczenia życiowego uzasadnioną. Skutkowało to dokonaniem ustaleń faktycznych na jej podstawie. Biegły w sposób przekonujący uzasadnił wybór jakie części winne zostać wybrane do naprawy, wysokość stawek za tzw. robocizogodzinę, wartość pojazdu wg stanu sprzed szkody. Zdaniem powoda naprawa uszkodzonego pojazdu winna zostać dokonana przy użyciu części „O” (tzw. część oryginalna serwisowa) jakie zostały zamontowane w samochodzie i następnie uszkodzone. Przyjmując powyższe twierdzenie za uzasadnione przy uszkodzeniu pojazdu użytkowanego np. przez 25 lat i następnie uszkodzonego np. w 95 % (brak szkody całkowitej) do jego naprawy winno się użyć części „O” tj. takich jakich domagał się powód. W takiej sytuacji powstał by praktycznie nowy samochód. Posiadacz pojazdu uzyskałby bowiem w ten sposób pojazd składający się z 95 % nowych części. Mając na uwadze „wiek” uszkodzonego pojazdu (ponad 10 lat) uznać należy, że koszt jego naprawy (przywrócenia do stanu sprzed zdarzenia) został ustalony prawidłowo. Wiek uszkodzonego pojazdu uzasadnia użycie do jego naprawy części alternatywnych stosując kryterium ich najlepszej jakości, a następnie najniższej ceny (jak ustalił to biegły). W ocenie sądu, po upływie określonego czasu do naprawy pojazdu, a w istocie rzeczy do jego przywrócenia do stanu sprzed zdarzenia, mogą być użyte inne części niż części oznaczone symbolem „O”. Fakt taki nie powinien zależeć tylko od upływu czasu np. pięć lat bądź krócej lub dłużej. Ustalenie takiej okoliczności wymaga właśnie wiadomości specjalnych (art. 278 k.p.c.). Stąd też w niniejszej sprawie dopuszczono dowód z opinii biegłego na okoliczność „(...)na okoliczność ustalenia kosztów przywrócenia samochodu (...) do stanu z przed zdarzenia (...) ze wskazaniem **rodzaju części** użytych do naprawy i **uzasadnieniem dokonanego wyboru** przy uwzględnieniu cen obowiązujących na rynku lokalnym. Na podstawie opinii biegłego ww. okoliczności zostały ustalone. Takie ustalenie skutkowało pominięciem wniosków dowodowych powódki złożonych na okoliczność rodzaju części jaki winny zostać użyte do naprawy.

Przed przedmiotową szkodą pojazd był wcześniej uszkodzony. Koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wynosi 16.272,62 zł. Kwota ta została obliczona przez odjęcie od 18.442 zł (koszt przywrócenia bez uwzględnienia wcześniejszej szkody k. 70 akt) 2.167,67 zł (koszt naprawy uszkodzeń powstałych wcześniej k. 123 akt).

Wobec powyższego powództwo zostało uwzględnione w wysokości 3.772,62 zł (koszt przywrócenia pojazdu do stanu z przed szkody bez uwzględnienia wcześniejszej szkody 18.442,29 zł – wypłacone odszkodowanie 11.800 zł – koszt naprawy wcześniej powstałej szkody 2.169,67 zł – 700 zł cena nabycia wierzytelność = 3.772,62 zł).

Poszkodowani uzyskali w wyniku zawarcia umowy o przelew wierzytelności 700 zł. Kwota ta winna zmniejszyć wysokość odszkodowania. W przeciwnym wypadku pozwany winien był by wypłacić i równoważność kosztów przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody i 700 zł. W takiej sytuacji wypłacone odszkodowanie przewyższałoby wysokość szkody, co byłoby sprzeczne z obowiązującymi przepisami.

Ponad ww. kwotę powództwo zostało oddalone.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c.

O kosztach orzeczono zgodnie z art. 100 k.p.c.

Powódka wygrała spór w wysokości około 57 %, a pozwany w wysokości około 43%.

Koszty powódki:

- zł 1.800 zł wynagrodzenie pełnomocnika,
- 17 zł opłata skarbową od pełnomocnictwa,

- 180 zł opłata od pozwu,
- 1500 zł koszt przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego.

Suma kosztów powódki $3.497 \text{ zł} \times 57 \% = 1.993 \text{ zł}$.

Koszty pozwanego:

- zł 1.800 zł wynagrodzenie pełnomocnika,
- 17 zł opłata skarbową od pełnomocnictwa.

Suma kosztów pozwanego $1.817 \text{ zł} \times 43 \% = 781 \text{ zł}$.

Po kompensacie ($1.993 \text{ zł} - 781 \text{ zł}$) uzyskano 1.212 zł i taka kwota została zasądzona na rzecz powódki tytułem zwrotu kosztów procesu.

Skarb Państwa pokrył część kosztów sądowych (wynagrodzenie biegłego) w wysokości 970,05 zł. Ponadto opłata od pozwu wynosiła 334 zł, a uiszczono jedynie 180 zł. Z sumy tych kwot 57% (tj. 640,71 zł) Sąd nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Kwidzynie zgodnie z art. 113 ust.1 u.o.k.s.c. Z roszczenia zasądzonego na rzecz powódki nakazano ściągnąć 43 % ww. kwoty tj. 483,35 zł. zgodnie z art. 113 ust. 2 pkt 1 u.o.k.s.c.